

forenes med noget andet Land. Det er høist
betydningfuldt, at man, naar man bruger et saadant
Argument, og bruger det som Hovedargu-
ment, at man da ikke lægger Mærke til den
Omstændighed, at en Konge kan indgaae Gif-
termaal, og at ikke i alle Stater den cognatiste
Arvesølge er hævet. Om Kongen endog her
arver agnatist, men gifter sig med en Cognat
fra et fremmed Land og faaer Børn med hende,
saa kunne disse Børn jo komme til at arve
det fremmede Land. Altsaa er det hele Argu-
ment ganske betydningsløst. — Man har i denne
Sag inddraget mange Punkter, som ikke egent-
lig eller i Virkeligheden burde inddrages her,
(Hør!) og et Punkt, som er kommet til at
spille en temmelig stor Rolle i Discussionen,
og som jeg derfor korteligt skal berøre, er Punktet
om Eiderpolitiken, som den ærede Premiermi-
nister selv indbragte. Eiderpolitiken har ikke
det Allermindste at gjøre med den foreliggende
Sag. (Jo!) Eiderpolitiken angik, som den
ærede Premierminister omtrent for et Aar siden
selv udtalte, væsentligt dette, om der skulde
være en nærmere constitutionel Forbin-
delse mellem Slesvig og Danmark end mellem
Holsteen og det øvrige Monarchie. Men denne
Eiderpolitik have vi her fra alle Sider opgivet,
idet vi have sluttet os til Rundgjørelsen af
28de Januar. Den factiske Indflydelse paa
Arve-Genheden, der kunde flyde af Eiderpolitiken,
er altsaa bortfalden. Og i sig selv er jo Ar-
vesølgen aldeles uafhængig af Eiderpolitiken og
af de constitutionelle Forbindelser. Det mo-
narchiske Baand kan jo lige godt omslynge to
Lande, hvad enten de have den samme eller
en forskjellig Constitution. Mellem Sverrig og
Norge hersker jo et, ikke blot personligt, men
reelt monarchisk Baand, og disse Lande have
dog aldeles forskjellige Forfatninger. Altsaa,
de to Ting have Intet med hinanden at gjøre:
den Sag, som her foreligger, angaaer den mo-
narchiske Genhed, medens Eiderpolitiken angik
den constitutionelle Genhed, og den factiske Ind-
flydelse, som en constitutionel Adskillelse kunde
saae, er der nu ingen Anledning til at tale
om, da Eiderpolitiken er opgiven. Inddragel-
sen deraf i denne Sag er altsaa ubegrundet
og urigtig. Men, iøvrigt er det ogsaa
urigtigt, naar man har sagt, at denne

Politik var en „Nødspolitik“, at det var en
Politik, man gik ind paa, fordi den, som jeg
troer den ærede Minister udtalte sig, var be-
rettiget til en vis Tid, fordi den var en Nødven-
dighed, idet intet Andet kunde have, og at Kon-
gens Regjering derfor i Marts 1848 gik ind der-
paa. Nei, det er ikke det rette Forhold, og saaledes
skal man ikke fremstille det. Der var længe
arbejdet hen paa Eiderpolitiken, og den blev
vedtagen under Kongens og Folkets eenstemmige
Samtykke, saaledes som neppe nogen anden
Politik er tiltraadt her i Landet. Det var al-
deles undtagelsesviis, at nogen Stemme hævede
sig imod den, da den blev vedtagen, og længe
efter; og de Ministre, der egentligt karakteri-
serede Marts-Ministeriet, vare just de, som
længe havde arbejdet for denne Politik. Det
er derfor en falsk Fremstilling at sige, at det
var en Nødspolitik, som burde opgives igjen,
naar man kunde saa en anden. Noget Saa-
dant har heller ikke været Tilfældet. Vi ere
trængte fra denne Politik Lomme for Lomme
og Stridt for Stridt; og det sømmer sig der-
for ikke for os nu at lade haant om den.
(Hør!) Naar en Mand i det almindelige Liv
har stillet sig et Ideal, et bestemt Formaal, og
han bliver trængt derfra Stridt for Stridt,
og tilsidst med revne Seil maa han have et heelt
andet Sted hen, saa vilde det klæde ham meget
ilde og være et daarligt Tegn, om han nu
vilde lade haant om det, som han med sit
Hjertes fulde Samtykke og al sin Energie havde
stillet sig som Maal. Og jeg er ogsaa vis
paa, at, skulde en sliG Haant mod Eiderpolitiken
oftere komme fra nogen Side, da vilde den
ærede Udenrigsminister være den Første til at
forsvare den Politik, som han engang — saa-
ledes som den ærede Folkethingsmand for
Maribo Amts 4de District (Monrad), hans
forrige Collega, med Styrke udtalte — med
saa megen Varme i sin Tid sluttede sig til;
og den ærede Finantsminister, som saa ofte-
begeistret har udtalt sig om den, vil vistnok
heller ikke undlade at tage den i Forsvar; lige-
som Krigsministeren og Indenrigsministeren, der
ogsaa som Novemberministere aldeles bestemt
sluttede sig til den, ville gjøre det Samme. —
Dette Ord „Eiderpolitiken“, mine Herrer, har
været et af de Trolddomsord, som have været